

Dosarul nr. 3ra-718/22
2-18123673-01-3ra-20072022

Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani (jud. L. Holevițcaia)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. Gh. Mîra, A. Bostan, G. Dașchevici)

ÎNCHEIERE

5 octombrie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Nina Vascan
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului depus de Serviciul de Informații și Securitate al Republicii Moldova

în cauza de contencios administrativ la cererea de chemare în judecată a Cultului Religios „Biserica Unificării”, Sabina Nadejdin, Andrei Eșanu, Eugen Gorgeac, Valerian Grîu și Vitalie Ciconi împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova cu privire la contestarea actului administrativ

împotriva deciziei din 19 aprilie 2022 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul depus de Serviciul de Informații și Securitate al Republicii Moldova și menținută hotărârea din 11 mai 2021 a Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, prin care a fost admisă acțiunea

constată:

La 4 ianuarie 2018, Cultul Religios „Biserica Unificării”, Sabina Nadejdin, Andrei Eșanu, Eugen Gorgeac, Valerian Grîu și Vitalie Ciconi au depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, persoană terță Academia de Științe a Moldovei cu privire la contestarea actului administrativ.

În susținerea acțiunii au indicat că la data de 15 octombrie 2017, Cultul religios „Biserica Unificării” a recepționat avizul Ministerului Justiției din 29 septembrie 2017, cu nr. 05/10804, prin care se comunică că Ministerul Justiției a recepționat sesizarea Serviciului de Informații și Securitate nr. 2/372 din 30 august 2017 și constatările Academiei de Științe a Moldovei, prin care s-ar confirma unele elemente de propagare a exclusivismului și superiorității după criteriul atitudinii față de religie, prezente în discursul din cadrul cursului de lecții

pentru copii ”Program educativ pentru Generația II”, organizat de către Cultul religios ”Biserica Unificării”.

Au precizat că în aviz, Ministerul Justiției face referire la cadrul legal național și anume, Constituția Republicii Moldova, Legea nr. 125 din 11 mai 2007 privind libertatea de conștiință, de gândire și religie și Legea nr. 54 din 21 februarie 2003 privind contracararea activității extremiste.

În special, în avizul său, Ministerul Justiției a făcut referire la următoarea normă din Legea nr. 54 din 21 februarie 2003 privind contracararea activității extremiste: „În conformitate cu prevederile art. 6 alin. (2) și alin. (5) din Legea nr. 54 din 21 februarie 2003 privind contracararea activității extremiste, în cazul în care în activitatea asociației obștești sau religioase ori a unei alte organizații, inclusiv în activitatea a cel puțin unei subdiviziuni teritoriale sau a unei alte subdiviziuni a acesteia, se depistează fapte ce denotă extremism, aceasta este sesizată/avertizată în scris asupra inadmisibilității desfășurării unei asemenea activități /.../. Dacă sesizare/avertismentul nu au fost contestate în instanță în modul stabilit, respectiva Asociație obștească sau religioasă ori organizație, subdiviziune teritorială ori o altă subdiviziune a acesteia nu a înlăturat încălcările comise care au servit drept temei pentru sesizare/avertizare sau dacă, în curs de 12 luni de la data sesizării/avertizării, au fost depistate noi fapte ce denotă existența unor indicii de extremism în activitatea lor, în temeiul cererii Procurorului General sau procurorilor subordonați acestuia, a Ministerului Justiției, instanța de judecată pronunță o hotărâre privind încetarea sau suspendarea pe un termen de până la un an a activității respectivelor asociații obștești sau religioase ori a unei alte organizații”.

Au menționat că Ministerul Justiției, prin scrisoarea din 29 septembrie 2017 nr. 05/10804, a sesizat Cultul Religios asupra unei pretinse încălcări a unei obligații legale și a solicitat ca acesta să se expună, în termen de o lună, asupra faptelor semnalate mai sus și asupra modului în care ele se încadrează în interdicția legală precitată.

Ținând cont de avizul Ministerului Justiției din 29 septembrie 2017, cu nr. 05/10804, au declarat că nu au întreprins acțiuni care să denote extremismul, iar referitor la calificările și aprecierile Academiei de Științe a Moldovei, realizate prin scrisoarea din 23 iulie 2017, în calitate de răspuns la solicitarea Serviciului de Informații și Securitate au explicat următoarele: „În imaginile video disputate se transmit următoarele mesaje: copiii ar trebui să fie mândri că fac parte din această Biserică (că sunt copii de generația a II în Biserică); copiii se deosebesc de alți copii, prin faptul că sunt membri ai acestei Biserici (de fapt, acesta este și un lucru evident de la sine – după caracterul apartenenței la o anumită biserică, membrii acesteia (inclusiv copiii) se deosebesc de alte persoane); poziția copiilor (în societate) este una foarte valoroasă și deosebită de cea a altora (orice cult religios, în principiu, pretinde la o poziție mai specială în raport cu Dumnezeu, în comparație cu alte persoane). Toate religiile au ceva special, taine, tradiții legate de învățătura lor. De exemplu, Biserica Ortodoxă are cele 7 taine, printre care taina euharistiei(împărtășirii), și prin participarea la această taină creștinii

ortodocși consideră că devin speciali și capătă o valoare specială față de Dumnezeu, devin diferiți de toți ceilalți oameni și se apropie de Dumnezeu. Ca să participi la această taină trebuie mai întâi să fii botezat, dacă nu ești botezat nu poți participa și deci nu poți să te apropie de Dumnezeu și deci este imposibil să ajungi în rai. Cu toate acestea în fața legii, din punct de vedere a drepturilor omului Biserica Ortodoxă consideră că toți oamenii sunt egali.”

Au calificat avizul emis de Ministerul Justiției al Republicii Moldova ca fiind ilegal și care nu corespunde standardelor internaționale și au opinat că asigurarea libertății religioase nu are loc doar prin abținerea de la intervenții în chestiunile interne ale entității religioase, dar și prin refuzul în a exercita religia într-o manieră liberă și în limitele cadrului legal existent.

Or, este absolut necesar ca la examinarea cauzelor ce țin în mod direct de drepturile și libertățile fundamentale să fie luate în considerare standardele internaționale în domeniu, întrucât potrivit art. 4 din Constituție, tratatele internaționale în domeniul drepturilor omului prevalează asupra legilor și altor acte normative naționale.

Au obiectat că în cazul de față, autoritățile de stat, prin interpretarea și aplicarea abuzivă a Legii nr. 125 din 11 mai 2007 privind libertatea de conștiință, de gândire și religie și a Legii nr. 54 din 21 februarie 2003 privind contracararea activității extremiste, încearcă să limiteze activitatea unui cult religios, contrar standardelor internaționale punctate în cererea de chemare în judecată.

În acest sens, prin interpretarea Legii nr. 54-XV din 21 februarie 2003 privind contracararea activității extremiste, se încearcă limitarea dreptului la libertatea de religie pentru un cult religios specific, prin ascunderea după paravanul de „combatere a extremismului”, care este de o compatibilitate îndoielnică cu principiile de drepturile omului.

Libertatea de religie este universal considerată a fi una dintre cele mai fundamentale și importante libertăți civile, care merită o protecție specifică de rând cu libertatea de exprimare.

Totodată, deși libertatea de religie nu este una absolută, aceasta poate fi restricționată numai în circumstanțe foarte restrânse, iar aceste restricții urmează a fi aplicate în conformitate cu legea, trebuie să urmărească un scop legitim și trebuie să fie necesare pentru atingerea acestui scop identificat.

Având în vedere standardele indicate, impunerea de sancțiuni civile sau penale reprezentanților unui cult religios pentru pretinse suspiciuni de extremism (exclusivism) care s-ar manifesta prin viziuni și idei diferite, este foarte problematică.

Au mai specificat că, calitatea Legii nr. 54 din 21 februarie 2003, de asemenea îngrijorează, în condiția în care nu există în dreptul internațional public o definiție precisă a extremismului care ar satisface cerințele de legalitate. Spre exemplu, Raportorul Special al ONU pentru promovarea și protecția drepturilor omului și a libertăților fundamentale în procesul de combatere a terorismului („raportorul ONU pentru terorism”) a reafirmat, la începutul anului 2016, necesitatea unei legislații care se referă la extremism care ar fi conformă cu

standardele internaționale în domeniul drepturilor omului (a se vedea UN Terrorism Rapporteur 2016 Report (n 1) 33).

În condițiile în care în privința Cultului Religios este aplicată și interpretată legislația națională de contracarare a extremismului, este nevoie de definit foarte exact termenii în legislație, fără a lăsa loc de interpretare. De regulă, în dicționarele explicative, prin „extremism” se înțelege „o atitudine radicală și exagerată”, care are ca finalitate impunerea prin violență a ideilor și programului politic. Elementul cheie, care trebuie să atragă atenție, este „impunerea prin violență”, pentru că este imposibil să determini limita în care o opinie sau atitudine poate fi considerată „exagerată”.

Extremismul poate deranja doar din momentul în care pășește în spațiul realizării sau intenția (demonstrată) a realizării unei acțiuni violente. Până la aplicarea forței, orice fel de extremism, promovare a exclusivității religioase (așa cum este invocată în prezenta cauză) este deplin legitimă, întrucât se încadrează în conceptul libertății opiniei și libertății conștiinței. În această ordine de idei, interpretarea, ca și acțiune de extremism a acțiunilor legate de „propagarea exclusivismului, superiorității sau a inferiorității cetățenilor după criteriul atitudinii lor față de religie sau după criteriul rasei, naționalității, originii etnice, limbii, religiei, sexului, opiniei, apartenenței politice, averii sau originii sociale”, așa cum este stabilit în art. 1 al Legii, încalcă dreptul la conștiință religioasă, pentru că fundamentul oricărei credințe religioase presupune exclusivism (oricare, fără excepție).

La 3 noiembrie 2017, Cultul Religios și reprezentanții acestuia au expediat în adresa Ministerului Justiției o cerere prealabilă, în care au solicitat ca să fie revocat în totalitate Avizul Ministerului Justiției nr. 05/10804 din 29 septembrie 2017, din motive de ilegalitate și netemeinicie, însă nu au recepționat niciun răspuns la aceasta, în termenul legal de 30 de zile

Avizul Ministerului Justiției este ilegal în fond și emis contrar prevederilor art. 9 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, contrar jurisprudenței Curții pronunțată în legătură cu aplicarea acestui articol, art. 18 din Pactul Internațional pentru Drepturi Civile și Politice, cu neglijarea prevederilor Hotărârea Curții Constituționale nr. 10 din 16 aprilie 2010 pentru revizuirea Hotărârii Curții Constituționale nr. 16 din 28 mai 1998 cu privire la interpretarea art. 20 din Constituția Republicii Moldova, în redacția Hotărârii nr. 39 din 09.07.2001 și aplicarea eronată a prevederilor normelor materiale și procedurale ale Legii nr. 125 din 11 mai 2007 privind libertatea de conștiință, de gândire și religie și Legii nr.54-XV din 21 februarie 2003 privind contracararea activității extremiste, fapt pentru care consideră că poziția Ministerului Justiției urmează să fie revizuită, iar avizul să fie anulat.

Și-au întemeiat pretențiile în baza prevederilor Legii nr. 793 din 10 februarie 2000 cu privire la contenciosul administrativ, art. 3, 16, 17 din Legea nr. 54 din 21 februarie 2003 privind contracararea activității extremiste, art. 6, 9 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților

Fundamentale, art. 6, 9, 14, 18 din Pactul Internațional pentru Drepturi Civile și Politice.

Au solicitat admiterea acțiunii și anularea în totalitate a Avizului Ministerului Justiției nr. 05/10804 din 29 septembrie 2017, ca fiind ilegal și neîntemeiat.

Prin încheierea protocolară din 3 iulie 2018 a Judecătorei Chișinău sediul Centru, a fost introdus în proces în calitate de intervenient accesoriu Serviciul de Informații și Securitate al Republicii Moldova, dat fiind faptul că la baza actului administrativ contestat este avizul Serviciului de Informații și Securitate al Republicii Moldova.

Prin încheierea din 11 mai 2021 a Judecătorei Chișinău sediul Rîșcani, a fost declarată inadmisibilă acțiunea în contencios administrativ a reclamanților: Sabina Nadejdin, Andrei Eșanu, Eugen Gorceag, Valerian Grîu și Vitalie Ciconi împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova cu privire la anularea avizului Ministerului Justiției nr. 05/10804 din 29 septembrie 2017.

Prin hotărârea din 11 mai 2021 a Judecătorei Chișinău sediul Rîșcani, a fost admisă acțiunea.

A fost anulat actul administrativ individual defavorabil – avizul Ministerului Justiției al Republicii Moldova nr. 05/10804 din 29 septembrie 2017.

La 9 iunie 2021, cu respectarea termenului prevăzut la art. 232 alin. (1) Cod administrativ, Serviciul de Informații și Securitate, prin intermediul poștei electronice, a depus apel nemotivat împotriva hotărârii din 11 mai 2021 a Judecătorei Chișinău sediul Rîșcani, iar la 3 august 2021, cu respectarea termenului prevăzut la art. 232 alin. (2) Cod administrativ, prin intermediul poștei electronice, a fost prezentată motivarea apelului, solicitând admiterea acestuia, casarea integrală a hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi decizii de respingere a acțiunii.

Prin decizia din 19 aprilie 2022 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul depus de Serviciul de Informații și Securitate al Republicii Moldova și menținută hotărârea din 11 mai 2021 a Judecătorei Chișinău sediul Rîșcani.

La 2 iunie 2022, prin intermediul poștei electronice, Serviciul de Informații și Securitate a depus recurs nemotivat împotriva deciziei din 19 aprilie 2022 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea integrală a deciziei recurate și emiterea unei noi decizii.

La 25 august 2022, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa Cultului Religios „Biserica Unificării”, lui Andrei Eșanu, lui Eugen Gorceag, lui Valerian Grîu, lui Vitalie Ciconi, Ministerului Justiției al Republicii Moldova și Academiei de Științe a Moldovei copia cererii de recurs depuse de Serviciul de Informații și Securitate al Republicii Moldova, fiindu-le explicat dreptul de a depune referință la recursul declarat.

Până la data stabilită pentru examinarea admisibilității recursului, în adresa Curții Supreme de Justiție referințe nu au parvenit.

Examinând admisibilitatea recursului, în raport cu actele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului

civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată inadmisibilitatea acestuia, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 246 alin. (1) și (2) lit. e) Cod administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere. Recursul se declară inadmisibil în special când motivarea recursului nu a fost depusă sau a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 245 alin. (2).

Conform art. 245 alin. (1) și (2) Cod administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de apel transmite neîntârziat Curții Supreme de Justiție recursul împreună cu dosarul judiciar. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Totodată, regulile generale ce țin de calcularea termenelor în materie de contencios administrativ sunt reglementate prin prisma art. 195 Cod administrativ potrivit cărora procedura acțiunii în contencios administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art. 169–171.

În conformitate cu art. 110 CPC, termen de procedură este intervalul, stabilit de lege sau de judecată (judecător), în interiorul căruia instanța (judecătorul), participanții la proces și alte persoane legate de activitatea instanței trebuie să îndeplinească anumite acte de procedură ori să încheie un ansamblu de acte.

Conform art. 111 alin. (1)-(4) CPC, actele de procedură se efectuează în termenul prevăzut de lege. În cazul în care nu este stabilit prin lege, termenul de procedură se fixează de către instanța judecătorească. Termenul de procedură se instituie prin indicarea unei date calendaristice, datei comunicării actului de procedură, a unei perioade sau prin referire la un eveniment viitor și cert că se va produce. În ultimul caz, actul de procedură poate fi efectuat în decursul întregii perioade. Dacă începutul curgerii termenului este determinat de un eveniment sau moment în timp care va surveni pe parcursul zilei, inclusiv de comunicarea actului de procedură, atunci ziua survenirii evenimentului sau a momentului nu se ia în considerare la calcularea termenului. Dacă începutul curgerii termenului se determină prin începutul unei zile, această zi se include în termen.

Potrivit art. 113 CPC, dreptul de a efectua actul de procedură încetează odată cu expirarea termenului prevăzut de lege ori stabilit de instanța de judecată. Nerespectarea termenului atrage după sine decăderea din dreptul de a efectua actul de procedură, dacă legea nu prevede altfel.

Pornind de la prevederile legale menționate supra, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ menționează că termenele procedurale stabilesc regimul optim pentru realizarea justiției, fiind o modalitate de ordonare a realizării acțiunilor procedurale și fortificarea securității raporturilor juridice.

Exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât într-un anumit cadru, prestabilit de legiuitor, cu respectarea anumitor exigențe, căror li se subsumează și instituirea unor termene, după a căror expirare valorificarea respectivului drept nu mai este posibilă.

Potrivit art. 223 Cod administrativ, hotărârile și alte acte de dispoziție prin care se stabilesc termene, precum și numirea ședințelor și citațiile se notifică participanților la proces conform art. 96–114.

În conformitate cu art. 96 alin. (1) Cod administrativ, notificările și comunicările către participanții la procedura administrativă se realizează în orice formă de comunicare adecvată, rapidă și eficientă din punctul de vedere al costurilor. Comunicarea prin mijloace electronice are prioritate dacă este adecvată obiectului comunicării și acceptată de participantul la procedură.

Din dispozițiile art. 97 alin. (1) și (3) Cod administrativ, rezultă că notificarea este comunicarea, dispusă de autoritatea publică, a unui înscris în forma stabilită de prezentul cod. Autoritatea publică poate alege între următoarele forme de notificare: a) notificare prin act de recunoaștere a recepționării; b) notificare prin poștă cu act de notificare; c) notificare prin poștă cu scrisoare recomandată; d) notificare prin poștă electronică sau prin mijloace electronice de comunicație dedicate.

Astfel, din actele cauzei cert rezultă că dispozitivul deciziei contestate a fost pronunțat de Curtea de Apel Chișinău la 19 aprilie 2022, în ședință publică (f. d. 90 vol. II).

Se mai constată că în dispozitivul deciziei din 19 aprilie 2021, Curtea de Apel Chișinău a indicat cu suficientă claritate căile, termenul și modul de atac al acesteia prevăzut de legislația în vigoare.

La 2 iunie 2022, cu respectarea termenului prevăzut la art. 245 alin. (1) Cod administrativ, prin intermediul poștei electronice, Serviciul de Informații și Securitate a depus recurs nemotivat împotriva deciziei din 19 aprilie 2022 a Curții de Apel Chișinău, menționând că recursul motivat urmează a fi prezentat în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei integrale a instanței de apel (f. d. 109 vol. II).

Se reține că la 8 iulie 2022, Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul poștei electronice, a notificat participanților la proces spre cunoștință copia deciziei motivate din 19 aprilie 2022, inclusiv la adresele electronice ale Serviciului de Informații și Securitate al Republicii Moldova, [XXXXXX](#) și [XXXXXX](#), ultima adresă fiind utilizată de către acesta atât la depunerea apelului nemotivat, cât și a apelului motivat împotriva hotărârii din 11 mai 2021 a Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani (f. d. 232 vol. I, 26 vol. II).

Așadar, având în vedere cele expuse mai sus, se înțelege că termenul de 30 de zile, prevăzut la art. 245 alin. (2) Cod administrativ, pentru prezentarea recursului motivat a început să curgă la data de 9 iulie 2022, ziua imediat următoare datei notificării deciziei motivate a instanței de apel și urma să expire la data de 7 august 2022.

Dat fiind faptul că data de 7 august 2022 a fost zi de duminică, prin urmare zi nelucrătoare, ultima zi de depunere a recursului se constată a fi data de 8 august 2022, ca următoarea zi lucrătoare.

Cu toate acestea, în pofida obligațiilor sale procesuale, recurentul Serviciul de Informații și Securitate al Republicii Moldova nu a depus motivarea recursului, motiv pentru care survin consecințele art. 246 alin. (2) lit. e) Cod administrativ – recursul se declară inadmisibil, în special, când motivarea recursului nu a fost depusă.

Sub aspectul dat completul notează că, recursul depus împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat. Respectiv, dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură să facă vizibile ilegalitatea deciziei contestate.

Așadar, recurentul Serviciul de Informații și Securitate al Republicii Moldova nu s-a conformat prevederilor legale și a formulat o cerere de recurs nemotivată, fără a evidenția motivele ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, limitându-se doar la manifestarea dezacordului față de soluția pronunțată în apel. Această circumstanță face imposibilă exercitarea controlului judiciar de către instanța investită cu soluționarea căii de atac.

Mai cu seamă că în cererea de recurs nemotivată, însuși Serviciul de Informații și Securitate al Republicii Moldova a evidențiat că motivarea recursului va fi prezentată după recepționarea deciziei motivate a Curții de Apel Chișinău.

Or, în recurs nu este suficientă simpla expunere a dezacordului cu soluția instanței judecătorești, ci este necesară motivarea cu indicarea temeiurilor de ilegalitate pe care se întemeiază calea de atac, motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o decizie neîntemeiată. Condiția legală a expunerii motivelor de recurs implică determinarea greșelilor anume imputate instanței ierarhice inferioare, cu expunerea argumentată a criticilor în fapt și în drept.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ consideră că circumstanțele descrise supra evidențiază caracterul echivoc al recursului depus de Serviciul de Informații și Securitate al Republicii Moldova, or, ultimul fiind interesată în soarta soluționării prezentului litigiu, urma să întreprindă măsurile necesare de a proteja dreptul său de acces la instanță prin depunerea motivării recursului în termenul stabilit de lege, care să corespundă exigențelor impuse de legiuitor, condiție însă ce nu se atestă la caz.

Din aceste considerente și având în vedere că în cazul examinării recursului depus de Serviciul de Informații și Securitate al Republicii Moldova, se va încălca principiul securității raporturilor juridice, garantat de articolul 6 și preambulul Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios

administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a-l declara inadmisibil, or, ține de obligația părților de a lua măsurile necesare privind protecția drepturilor sale de acces la justiție (*Van Harn împotriva Germaniei*).

În conformitate cu art. 230, 246 alin. (1) și (2) lit. e) Cod administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul depus de Serviciul de Informații și Securitate al Republicii Moldova se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Nina Vascan

Nicolae Craiu